

Ministerium, som jeg kan sige er det første Heelstatsministerium, der har fundet Sted her i Landet siden Begivenhederne i 1848, maatte altsaa tillegne sig disse Resultater af den europæiske Politik, og maatte søge at gennemføre dem. Ministeriet maatte altsaa arbejde hen til en Anerkjendelse af Monarchiets Integritet, og det maatte da optage og ikke vægre sig for de Consequenser, som dette vilde medføre. Søvrigt var denne Politik ikke i sin Heelhed nogen ny Politik; det er den ærede Rigsdag bekendt, at Forarbejderne for Monarchiets Integritet skrive sig fra en tidligere Tid end dette Ministeriums (Hør! Hør!). Fra Begyndelsen af det urolige Aar 1848 blev det af Kongens Regjering anset for noget høist ønskeligt, men det blev næsten anset for noget uopnåeligt, at erhverve en europæisk Garantie for Monarchiets Integritet, efterat man havde seet, at de Garantier, der vare givne i en langt tidligere Periode med Hensyn til en enkelt Landsveels uopløselige Sammenhold med Kongeriget, bare saa liden Frugt. Man ved blev at arbejde henimod denne Anerkjendelse af Integriteten, og den første Londonerprotocol, af Aaret 1850, bragte den tildeels tilveie; men 1850 er en Periode, som ligger langt forud for 28de Januar-Ministeriets Tilblivelse. I den første Londoner-Protocol, hvor Anerkjendelsen af Integritetsprincipet loves, ligger tillige Spiren til den Ordning af Arvesølgen, som nu foreligger Rigsdagen (Hør! Nei!), denne Ordning er en Consequens af det i den første Londonerprotocol udtalte Princip (Hør!). I Warschauerprotocollen, et Actstykke, der ligeledes ligger forud for det nuværende Ministeriums Tilblivelse (Hør!) — den er af 5te Juni

1851 —, er dette Princip udtrykkeligt udtalt (Hør!). Det nuværende Ministerium, som hylde Integritetsprincipet, som i sin Overbeviisning erkjendte, at Monarchiet maatte være eet og uopløseligt, nu og i al Fremtid, saavidt menneffelig Klogskab og menneffelig Anstrængelse kan sikke det, maatte altsaa naturligvis i sine Acter, i sine Udfast, i det, som det søgte at opnaae ved diplomatiske Forhandlinger, gaae denne Vej og søge at tilveiebringe dette Resultat. I dette Niemed og med denne Grundtanke for Die bleve altsaa de Forhandlinger, der havde Tractaten til London af 8de Mai 1852 til Følge, førte; at Europa billigede denne Politik, derom foreligge tilstrækkelige Vidnesbyrd — og de foreligge for den ærede Rigsdag — deri, at alle Noter, alle Svar, alle Erklæringer, som man modtog fra de vedkommende Cabinetter, efterat Programmet af 28de Januar 1852 var udstedt, vare billigende (Hør!).

Rettelser.

- Nr. 2, Sp. 23, L. 3: „Papir“, læs: „Pagina“.
 — 3, Sp. 48, L. 8: „Om mulig“ for „om virkelig“.
 — f. Sp., L. 9 indskydes: efter: „Rigsdagsmanden“: „for paa en Maade at bringe Sagen til Afstemning“.
 — f. Sp., L. 17: „og kunde aldrig“, for: „eller nogenstunde“.
 — f. Sp., L. 22: „det“, for: „de“.
 — f. Sp., L. 26: „idetmindste uden at friste“, for: „uden at friste idetmindste“.